

Sygn. akt I ACa 451/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer
Sędziowie:	SSA Zbigniew Ducki SSA Sławomir Jamróg (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko A. D.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 7 grudnia 2015 r. sygn. akt I C 969/15

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata A. Ż. kwotę 6.642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote), w tym 1.242 zł podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

SSA Sławomir Jamróg SSA Jan Kremer SSA Zbigniew Ducki

Sygn. akt I ACa 451/16

UZASADNIENIE

Powód J. D. w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu wniósł o zasądzenie od pozwanego Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla K.A. D. kwoty 238 000 zł z ustawowymi odsetkami z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 19 maja 2014 r. pozwany dokonał jego eksmisji z mieszkania przy ul. (...). T. K. 3/2 w K.. Wśród spakowanych i wywiezionych w nieznanym kierunku ruchomości powoda znajdowały się cenne

przedmioty i dokumenty. Powód podał, że stał się bezdomny i stracił zdrowie. Nadto wskazał, że powodowi zginęło 100 000,00 zł, przeznaczone na wykup mieszkania, dokumenty do starania się o emeryturę, których odtworzenie zajmuje ok. 1,5 roku, cała zawartość piwnicy, bony loterii, biżuteria oraz dokumenty do obrony pracy doktorskiej. Powód szkodę, jaką poniósł oszacował na kwotę 236 000,00 zł. Powołując się na skutek eksmisji w postaci rozstroju zdrowia, swoją bezdomność i naruszoną przez to godność i cześć powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie 2 000,00 zł. Jako podstawę prawną powództwa powód wskazał art. 23 i 415 k.c. oraz art. 23 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji. Powód zarzucił też, że pozwany kpił podczas czynności eksmisji, traktował powoda w sposób poniżający, niszczył powoda psychicznie i zmusił powoda do podpisania protokołu. Pozwany zaprzeczył powyższym okolicznościom.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami postępowania. Uzasadniając zajęte stanowisko pozwany wskazał, że przeciwko powodowi jako dłużnikowi prowadził postępowania egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku sądowego oraz wniosku wierzyciela. Przed wykonaniem czynności egzekucyjnych polegających na eksmisji powoda uzyskał informację o placówce zapewniającej miejsce noclegowe, gdzie powód miał zostać zakwaterowany. Odpierając argumenty pozwu o zaginionych przedmiotach pozwany wskazał, że w trakcie przeprowadzanej eksmisji spisano ruchomości, które pierwotnie miały zostać przewiezione do magazynu depozytowego, jednak powód oświadczył, że zostaną one przewiezione pod wskazany przez niego adres.

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2015 r. sygn.. akt I C 969/15 Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo (pkt I) i przyznał od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Krakowie na rzecz adw. A. Ż. kwotę 8 856 zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu.

Podstawą tego rozstrzygnięcia stanowił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem zaocznym z dnia 23 czerwca 2010 r., sygn. akt: I C 297/10/P Sąd Rejonowy dla K. nakazał powodowi opuszczenie i opróżnienie z rzeczy lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w K. przy ul. (...) i wydanie go Gminie Miejskiej K.. W pkt II wyroku Sąd ustalił, że powodowi w niniejszej sprawie nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego. W dniu 17 marca 2011 r. powyższemu wyrokowi została nadana klauzula wykonalności. Wnioskiem z dnia 21 lutego 2013 r. Gmina Miejska K. wystąpiła do pozwanego o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko powodowi i wyegzekwowanie świadczenia niepieniężnego, o którym mowa w w/w wyroku. Pismem z dnia 2 kwietnia 2013 r. pozwany wezwał powoda do dobrowolnego wykonania wyroku. Pismem z dnia 8 maja 2013 r. pozwany zwrócił się do Urzędu Miasta w K. o wskazanie tymczasowego pomieszczenia, do którego nastąpi przekwaterowanie powoda. W odpowiedzi Gmina Miejska K. poinformowała, że nie dysponuje wolnym lokalem, który mogłaby wskazać jako pomieszczenie tymczasowe. Następnie pismem z dnia 4 lutego 2014 r. pozwany zwrócił się do Gminy Miejskiej K. o wskazanie na dzień 19 maja 2014 r. noclegowni, schroniska lub innej placówki zapewniającej miejsce noclegowe, do którego pozwany zostanie usunięty. W piśmie Miejskiego Ośrodka (...)w K. z dnia 20 lutego 2014 r. pozwany został poinformowany, że powód może ubiegać się o schronienie w (...)i Schronisku (...) przy ul. (...), gdzie miejsce noclegowe będzie dla niego zarezerwowane przez okres 3 dni od daty wykonania eksmisji, tj. do dnia 21 maja 2014 r. Pismem z dnia 7 marca 2014 r. pozwany powiadomił powoda o terminie dokonania eksmisji z lokalu wyznaczając go na dzień 19 maja 2014 r. z jednoczesną informacją, że nastąpi ona do (...)wskazanej w piśmie Miejskiego Ośrodka (...)w K.. W dniu 19 maja 2014 r. pozwany przeprowadził eksmisję powoda z lokalu przy ul. (...). Podczas eksmisji w stosunku do powoda nie stosowano przymusu fizycznego. Początkowo do magazynu (...) przetransportowane miały być: telewizor (...)składany drewniany stół, krzesło, biurowe krzesło na kółkach, kastlik, wisząca półka na książki, worki z pościelą, bielizną, odzieżą, firankami, zasłonami i książkami, drewniany stolik, drukarka atramentowa L., gitara akustyczna, radiomagnetofon typu jamnik, lodówka I., kuchenka mikrofalowa M., naczynia kuchenne, sztućce, radio (...) i pralka A., jednak powód podjął decyzję, że przedmioty te zostaną przewiezione pod wskazany przez niego adres, którego jednak nie podał.

Powód zadecydował, aby na śmietnik wyrzucić trzydrzwiową drewnianą szafę, trzelementowy segment, drewniany stół i rozkładany tapczan. Na śmietnik wyrzucono również worki ze śmieciami w postaci starych gazet, zużytej odzieży

i zużytych drukarek. Z ruchomości opróżniono również piwnicę. W łazience zdemontowany został piecyk gazowy, który wydano powodowi. Żadne nieruchomości nie zostały pozostawione pod dozorem wierzyciela. Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie dokumentów urzędowych w tym odpisu wyroku eksmisyjnego, protokołu z eksmisji, pism kierowanych w toku postępowania egzekucyjnego.

Sąd Okręgowy odwołując się do art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tj. Dz. U. z 2015 r. poz. 790 ze zm.) wskazał, że odpowiedzialność komornika przewidziana w tym przepisie nie zależy od jego zawinienia, lecz jej przesłanką jest niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie stanowiące zdarzenie, z którego wynika obowiązek odszkodowawczy. W zakresie pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej takich jak szkoda i związek przyczynowy zastosowanie znajdują ogólne regulacje Kodeksu cywilnego. Ciężar udowodnienia przesłanek odpowiedzialności ciążył zgodnie z art. 6 k.c. na powodzie. Powód nie wykazał podstaw odpowiedzialności.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że komornik wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu na wniosek uprawnionego wierzyciela i prowadził w oparciu o tytuł wykonawczy. Działanie pozwanego przeprowadzającego eksmisję nie było bezprawne, co wyklucza przyjęcie jego odpowiedzialności odszkodowawczej. Wbrew stanowisku powoda komornik nie był uprawniony do jakiegokolwiek weryfikacji rozstrzygnięć zawartych w tytule wykonawczym, w szczególności w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie istnienia po stronie powoda prawa do lokalu socjalnego, względnie do odroczenia wyznaczonego terminu eksmisji, gdyż zakazuje mu tego art. 804 k.p.c. Powód podpisał protokół, nie wprowadzając przy tej czynności do jego treści żadnych zastrzeżeń. Gołosłowne twierdzenia i zarzuty powoda, jakoby został przymuszony do podpisania protokołu, nie zasługują na uwzględnienie, albowiem powód – wbrew ciężącemu na nim ciężarowi dowodu - nie zawnioskował żadnego materiału dowodowego mogącego podważyć wiarygodność treści zawartych w protokole, zaś sam protokół, jako dokument urzędowy, korzysta z domniemania prawidłowości i rzetelności. Zdaniem Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut, iż komornik nie zastosował się do uregulowań zawartych w art. 1046 § 9 i 10 k.p.c.. Uregulowania te - w zakresie ustanowienia dozorca, wezwania do odbioru ruchomości w terminie 30 dni, nakazania sprzedaży i określenia sposobu rozporządzenia rzeczami przez sąd - mają zastosowanie dopiero w sytuacji gdy sam dłużnik obecny przy czynnościach nie wydaje dyspozycji co ma się stać z jego ruchomościami, które podlegają opróżnieniu z lokalu. Natomiast z treści protokołu jednoznacznie wynika, że podczas czynności eksmisji powód był obecny, wydawał dyspozycje co do poszczególnych przedmiotów, a komornik do dyspozycji tych się stosował.

Niezależnie od tego powód nie wykazał aby skutek tego odniósł jakąkolwiek szkodę materialną, tj. aby utracona przez niego rzecz rzeczywiście miała jakąkolwiek wartość materialną. Powód w tym zakresie poprzestał jedynie na twierdzeniach pozwu nie przedstawiając jakichkolwiek innych dowodów, z których wynikałoby, że faktycznie dysponował kwotą 100 000,00 zł., posiadał bony loterii i biżuterię, posiadał w piwnicy narzędzia, części i sprzęt elektroniczny, starał się o przyznanie emerytury czy otworzył przewód doktorski na Politechnice (...). Z tego też względu Sąd pierwszej instancji nie dopuścił dowodu z opinii biegłego na okoliczność oszacowania utraconych ruchomości. Sąd Okręgowy uznał także za nieuzasadnione roszczenie powoda o zadośćuczynienie wywodzone z naruszenia dóbr osobistych. Odwołując się do art. 448 k.c., art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. zwrócił uwagę, że pozwany wykonał eksmisję w oparciu o prawidłowy tytuł wykonawczy – prawomocny wyrok sądu opatrzony klauzulą wykonalności – co wyklucza ocenę pozbawienia przez powoda władztwa nad lokalem, w którym powód zaspokajał swoje potrzeby mieszkaniowe, jako bezprawnego naruszenia dobra osobistego opisanego w art. 23 k.c. tj. nietykalności mieszkania, oraz ewentualnych innych dóbr osobistych, w szczególności godności. Powód, pomimo ciężącego na nim ciężaru dowodu, nie wykazał aby w trakcie wykonywanych czynności pozwany podejmował w stosunku do niego jakiegokolwiek inne działania aniżeli pozbawienia władztwa nad lokalem, które obiektywnie mogłyby skutkować naruszeniem godności powoda, w szczególności aby kierował w stosunku do pozwanego wypowiedzi o charakterze kpin, względnie słownie lub czynem poniżał powoda. Wyklucza to możliwość dochodzenia przez powoda zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Okolicznością bezsporna było, że podczas wykonywanych czynności pozwany nie stosował w stosunku do powoda przymusu fizycznego. Natomiast samo w sobie wykonanie zgodnie z przepisami prawa eksmisji z lokalu mieszkalnego, bez zastosowania przy tym przymusu fizycznego, nie może być ocenione jako zachowanie, którego normalnym następstwem (w rozumieniu art. 361 § 1 k.c.) mogłyby być

pogorszenie stanu zdrowia osoby eksmitowanej, w szczególności zaś powstanie powołanych przez powoda schorzeń w postaci depresji, załamania psychicznego, nerwicy, nerwobóli, schorzeń neurologicznych, kołatania serca i stanów przedzawałowych. Wprawdzie w protokole czynności opróżnienia lokalu znajdują się zapisy oświadczenia powoda, iż opuszcza lokal i idzie na pogotowie i źle się czuje, jednakże z protokołu tego wynika zarazem, że powód pomimo tego na miejscu czynności pozostał aż do końca jej wykonywania, a nie wynika aby powód następnie zgłaszał lub ujawniał jakiegokolwiek dolegliwości mogące uzasadniać potrzebę skorzystania z pomocy lekarskiej. Z akt komorniczych (k. 24-31) wynika też, że powód jeszcze przed wykonaniem eksmisji cierpiał już na szereg schorzeń i dolegliwości, w tym na zwyrodnienia kręgosłupa, zaburzenia depresyjne, rwę kulszową. Z powyższych przyczyn ocenić należało, że nawet gdyby jakiegokolwiek nowe dolegliwości po wykonaniu eksmisji pojawiły się u powoda, to nie pozostają one w normalnym związku przyczynowym w faktem wykonania eksmisji przez pozwanego. Z tego też względu nie uwzględniono wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy na okoliczności rozstroju zdrowia powoda, gdyż nawet wykazanie istnienia jakiegoś związku pomiędzy wykonaniem eksmisji a pogorszeniem się stanu zdrowia powoda nie mogłoby skutkować odpowiedzialnością pozwanego w stosunku do powoda.

Apelację od tego wyroku wniósł powód zaskarżając orzeczenie w punkcie I zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego a to :

art. 415 i art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji poprzez ich niewłaściwą wykładnię i niezastosowanie mimo, że rzeczy powoda nie zostały zabezpieczone i nie wiadomo co się stało z kwotą 100000 zł na wykup mieszkania, dokumentami, z zawartością piwnicy tj nowymi elektronarzędziami, kompletem kluczy i narzędzi, częściami do samochodu, pralką lodówką, trzema telewizorami, bonami loterii USA, biżuterią pierścionkami, zegarkami i dokumentami dotyczącymi pracy doktorskiej powoda,

Ponadto powód powołał się na rozstrój zdrowia wywołany eksmisją przy braku dostarczenia lokalu socjalnego,

2. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy a to:

a) art. 378 §1 k.p.c. poprzez:

- odmowę dopuszczenia dowodu z opinii biegłego do spraw szacowania ruchomości na okoliczność oszacowania wartości ruchomości, które utracił powód na skutek eksmisji,

- odmowę dopuszczenia dowodu z opinii biegłych lekarzy na okoliczność doznanego przez powoda rozstroju zdrowia na skutek eksmisji,

b) art. 299 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania powoda w wyniku czego nie ustalono jakie ruchomości zginęły lub zostały uszkodzone na skutek eksmisji,

c) art. 233k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego co wynikało z pominięcia wskazanych dowodów.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 238000zł z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku jak też o zasądzenie na rzecz powodów kosztów postępowania za obie instancje. Z ostrożności pełnomocnik powoda wniósł o przyznanie kosztów zastępstwa z urzędu od Skarbu Państwa i o nieobciążanie powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny uznał za własne ustalenia Sądu Okręgowego zwracając przy tym uwagę, że zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzenie o braku ustanowieniu dozoru wierzyciela dotyczyło ruchomości.

Nadto jako okoliczność niesporną uznano, że ruchomości, które początkowo miały zostać przewiezione do magazynu (...), zostały załadowane na samochód, którym po zakończeniu czynności odjechał także powód, wskazując kierowcy miejsce przewozu (przyznanie na rozprawie apelacyjnej). Ustalone w sprawie okoliczności były wystarczające do rozstrzygnięcia.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 299 k.p.c. Dowód z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny a jego fakultatywne przeprowadzenie następuje jeżeli : „po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały nie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy”. Tymczasem w tej sprawie przebieg czynności egzekucyjnych został ustalony na podstawie obiektywnego dowodu z protokołu zawierającym elementy z art. 809 k.p.c. Komornik na podstawie art. 1046§9 k.p.c. miał obowiązek usunięcia ruchomości i oddania ich dłużnikowi. Komornik wysłuchał dłużnika a ten wydał dyspozycje, że ruchomości nie mają zostać przewiezione w miejsce przez niego wskazane kierowcy a część przedmiotów ma zostać wyrzucona. Telewizorem marki C., lodówka, kuchenka mikrofalowa, pralka A. zostały przewiezione do miejsca wskazanego przez dłużnika. Miejsca tego powód nie ujawnił, przejął jednak w ten sposób na siebie ryzyko ich utraty. Zgodnie z art. 1046§9 k.p.c. zasada jest oddanie ruchomości dłużnikowi a zabezpieczenie ich tylko wówczas, gdy nie będzie możliwe przekazanie ich dłużnikowi. To dłużnik jednak jako właściciel jest dysponentem tych przedmiotów on też podjął decyzję o wyrzuceniu części rzeczy na śmietnik. Zgodnie z § 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawach o opróżnienie lokalu lub pomieszczenia albo o wydanie nieruchomości (Dz.U.2012r. poz..11) wykonując tytuł wykonawczy nakazujący opróżnienie lokalu lub pomieszczenia albo wydanie nieruchomości, przed usunięciem ruchomości niebędących przedmiotem egzekucji komornik dokonuje ich opisu. Z protokołu wynika, że były to rzeczy bez wartości handlowej. Protokół czynności egzekucyjnych stanowi dokument urzędowy, który zgodnie z art. 244§1 k.p.c. stanowi dowód tego co zostało w nim zaświadczone. Powód protokół podpisał a nie wnosząc zastrzeżeń potwierdził przebieg egzekucji i stwierdzenia tamże zwarte. Powód nie składał wniosków dowodowych mających potwierdzić zarzut o przymuszeniu podpisania a w toku procesu potwierdził, że przymusu fizycznego w stosunku do niego nie stosowano. Protokół mógł być podstawą ustaleń dokonanych w sprawie i na tej podstawie doszło do wyjaśnienia okoliczności istotnych. Nie było konieczne uzupełnienie ustaleń a te (wraz z okolicznościami niespornymi) są wystarczające do stwierdzenia, że czynności komornika były zgodne z prawem. Prowadzenie więc dowodu z przesłuchania powoda nie było potrzebne.

Niezależnie od tego z apelacji wynika, że dowód ten miałby potwierdzić co się stało z kwotą 100000 zł na wykup mieszkania, dokumentami, z zawartością piwnicy tj nowymi ruchomościami, bonami loterii USA, biżuterią, pierścionkami, zegarkami i dokumentami dotyczącymi pracy doktorskiej powoda a jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy powód nie złożył żadnych dowodów świadczących, że posiadał znaczne środki finansowe i wartościowe precjoza i ruchomości. Uznanie zresztą, że dysponował znacznym majątkiem zaprzeczałoby zasadom doświadczenia życiowego i logiki. Dysponując bowiem majątkiem o wartości równej wskazanej szkodzie powód z łatwością mógłby zabezpieczyć swoje potrzeby mieszkaniowe w innym miejscu a egzekucja nie zostałaby przeprowadzona do pomieszczenia tymczasowego. Dłużnik nie składał zastrzeżeń czy też zarzutów do zawartego w protokole stwierdzenia, że ruchomości nie mają wartości handlowej i nie żądał uzupełnienia tego protokołu o ujawnienie pieniędzy, biżuterii i innych wartościowych ruchomości czy dokumentów urzędowych i prywatnych wskazanych w apelacji, które według treści pozwu i oświadczenia pełnomocnika powoda złożonego na rozprawie w dniu 23 listopada 2015r. miały zostać wyrzucone na śmietnik.

Zupełnie nieadekwatny jest dowód naruszenia art. 378 §1 k.p.c. Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia. Prowadzenie zaś dowodu z opinii biegłych na okoliczność wartości ruchomości byłoby istotne gdyby wykazano bezprawność działania komornika, fakt posiadania a następnie utraty tych przedmiotów i związek przyczynowo skutkowy z czynnościami komornika. W braku takich ustaleń dowód z opinii biegłego był bezprzedmiotowy. Podobnie dowód z opinii biegłego okoliczność doznanego przez powoda rozstroju zdrowia na skutek eksmisji. Komornik nie mógł badać zasadności tytułu egzekucyjnego (art. 804 k.p.c.) i nie mógł oceniać przyczyn dla jakich nie stwierdzono uprawnienia do lokalu socjalnego. Skarga dłużnika na wszczęcie egzekucji została oddalona (k 45 akta IV Km 525/13). Ustalenia przebiegu egzekucji nie wskazują by komornik naruszył art. 1046§4

k.p.c. i art. 1046§5¹ k.p.c. a usunięcie dłużnika do noclegowni, było w tym przypadku ustawową koniecznością, wobec niewskazania przez gminę tymczasowego pomieszczenia, do którego możliwe było przekwaterowanie powoda. Wyłączenie bezprawności wyklucza odpowiedzialność za naruszenie nietykalności mieszkania. Ponadto opróżnienie lokalu zawsze łączy się z negatywnymi doznaniem psychicznymi i niedogodnościami jednak w typowym przebiegu nie powinno prowadzić do rozstroju zdrowia. Żadnego zaś bezprawnego zawinionego działania komornika, które mogło wywołać taki rozstrój nie wykazano, weryfikacja więc obecnego stanu zdrowia powoda nie była konieczna.

Przy wskazanym stanie faktycznym brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że doszło do naruszenia art. 415 k.c. i art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Brak było też podstaw do zastosowania art. 48 k.c. w zw. z art. 23 k.c. czy też art. 445 §1 k.c. w zw. z art. 444§1 k.c. Nie wykazano też jakichkolwiek okoliczności dających podstawę do przyznania zadośćuczynienia ze względów słusznościach. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy powód już wcześniej cierpiał na różne schorzenia a nie realizując dobrowolnie tytułu egzekucyjnego sam naraził się na niedogodności z tym związane.

Wobec powyższego apelację jako niezasadną oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. Pełnomocnikowi z urzędu przyznano koszty zastępstwa w postępowaniu apelacyjnym przy zastosowaniu § 2 pkt 1 , §4 ust.1 , §8 pkt 7, §16 ust. 1 pkt 2 i § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2015r. poz. 1801).

SSA Sławomir Jamróg SSA Jan Kremer SSA Zbigniew Ducki